

بسمه تعالی
نهضت آزادی ایران
تاسیس ۱۳۴۰

نامه به رئیس جمهور در مورد تعطیل غیرقانونی دفتر نهضت

شماره: ۱۲۴۰

تاریخ: ۶۸/۷/۱۶

جناب آقای هاشمی رفسنجانی ریاست محترم جمهوری اسلامی ایران

اکنون که این نامه را به شما می‌نویسیم قریب یکسال و نیم است که از تصرف و تعطیل غیرقانونی دفتر نهضت آزادی ایران و دستگیری جمعی از مسئولین آن، که سرانجام پس از حدود ۹ ماه اسارت در سلول انفرادی به دلیل بی‌گناهی و بی‌اساس بودن اتهامات آزاد گشتند، می‌گذرد. در اوائل تعطیلی دفتر که هنوز شعله جنگ خاموش نشده بود، بریدن دست و زبان کسانی که به خود جرأت انتقاد از سیاست ادامه جنگ بی‌حاصل و حقوقی داده بودند، دور از انتظار و ناسازگار با معیارهای سلطه و سیاست نبود، اما با قبول قطعنامه و توقف جنگ انتظار می‌رفت اگر دلجوئی و تقدیری از ناصحان شفیق و گویندگان حرف تلخ حق که پیش‌بینی‌ها و هشدارهایشان به وقوع پیوسته بود نمی‌شود، لااقل قفل تعطیل از دست و دفتر آنان برداشته شود. اما نه تنها چنین نشد که فشارها و محدودیت‌ها روز به روز افزوده گشت و تزییقات و تهدیدات وسعت و شدت گرفت.

آقای رئیس جمهور، شما در خط مشی و اصول کلی برنامه دولت جدید که در روزنامه‌های کثیرالانتشار درج شد، و عده‌هایی دادید که ذیلاً به خاطر تان می‌آوریم تا مبادا با فراموشی آن مشمول آیه شریفه «یا ایها الذین آمنوا لم تقولون مالا تفعلون کبر مقتا عند الله ان تقولوا مالا تفعلون»^۱ گردید.

1 - نهج البلاغه خطبه ۲۱۶ - حق به هنگام توصیف برای دیگران کشاده‌ترین و به هنگام انصاف (در عمل و در برخورد با دیگران) تنگترین چیزها است.

«حضور مردم در امور اجتماعی و اقتصادی و فرهنگی و غیر اینها، بدون اظهارنظر صریح و سازنده آنها مفید فایده نخواهد بود. بنابراین اجرای اصول قانون اساسی در خصوص مشارکت عامه مردم در تعیین سرنوشت و شرکت فعال آنها در تحقق برنامه‌ها، ملازمه با آزادی آنها دارد. آزادی ثمره خونهای پاک و تلاشهای عظیم انسانهای صالح در سراسر تاریخ است و بدون آن هر حکومت و دولتی در معرض خطر خودکامگی قرار می‌گیرد. دولت با حمایت از آزادی و حرمت اشخاص و حقوقی که قانون اساسی برای ملت شناخته است زمینه مشارکت کامل مردم و نفی خودکامگی را فراهم خواهد ساخت.»

آقای رئیس جمهور آیا خبر دارید اعضای نهضت آزادی ایران به جرم همان «اظهارنظر صریح و سازنده» هنوز زیر ساطور ستم و خودسری کسانی که آنها را «سربازان گمنام امام زمان» نامیده‌اند بسر می‌برند و نه تنها از «مشارکت در تعیین سرنوشت جامعه» محروم‌اند که حتی در برخی از شهرستانها، از جمله شهر «مقدس» مشهد که باید مهد امنیت باشد «خودکامگی» همان سربازان گمنام از برگزاری مجالس خصوصی و محدود قرائت قرآن و دعای کمیل شبهای جمعه نیز ممانعت به عمل آورده است. به جرأت می‌توان گفت خانه‌ای از اعضای نهضت در آن شهر باقی نمانده است که مورد هجوم و هتک حرمت و اهانت آنان قرار نگرفته و تاراج کتابها و اموال و اسناد و ضرب و شتم در آن واقع نشده باشد. آقای رئیس جمهور، شما در زمینه «انتقاد پذیری دولت» در همان خط مشی و برنامه دولت تاکید کرده‌اید :

«نظر به اینکه نظام اجرائی ممکن است به علت مشغله زیاد گهگاه نتواند خطاهای خود را آنسان که باید و شاید ببیند یا با دقت ارزیابی کند باید انتقاد پذیری را در نظام به عنوان یک اصل مورد توجه قرار داد دولت حداکثر کوشش خود را به کار خواهد برد که آزادی

1 - سوره صف آیات ۲ و ۳ - ای کسانی که ایمان آورده‌اید چرا چیزی را میگوئید که به آن عمل نمی‌کنید. خشم بزرگی است نزد خدا که چیزی را بگوئید که به آن عمل نمی‌کنید.

بیان و نشر افکار در رسانه‌های گروهی و صداوسیما و در مجامع و انجمن‌ها و احزاب

قانونی تأمین باشد.»

همچنین در خط به نماز جمعه ۶۸/۷/۷ تصریح نمودید :

«باید مجلس، دولت، جراید و محافل و دانشگاهها زنده باشند، حرف بزنند، انتقاد کنند و ایراد

بگیرند تا جامعه اصلاح شود..... اگر اختلاف نظری در مورد مسئله‌ای در رسانه‌ها مطرح

می‌شود، مشکل چندانی نیست و نشان دهنده حضور مردم در صحنه دموکراسی و آزادی

است.»

اکنون ۷ ماه از زمانی که نهضت آزادی ایران طبق قانون احزاب از وزارت کشور تقاضای پروانه

فعالیت کرده است می‌گذرد، با اینکه حداکثر مهلت قانونی برای وزارت کشور جهت رسیدگی و اعلام نظر

و صدور پروانه ۲ ماه است، هنوز کمیسیون مربوطه اعلام نظر نکرده است. شما در موضح ریاست

سابق مجلس به خوبی بیاد دارید که قانون احزاب در سال ۱۳۶۰ به تصویب رسید و به دلائلی که

هیچگونه مجوز قانونی نداشت تا سال ۶۷ معوق ماند. اگر به راستی دولت جدید قصد دارد «آزادی بیان و

نشر افکار در و احزاب قانونی تأمین باشد» چرا صریحاً وزارت کشور را موظف به صدور پروانه

برای احزاب نمی‌نماید؟ اگر منظور شما از آزادی، فقط برای موافقین حاکمیت و به اصطلاح «انتقاد

طرفدارانه» است که چنین آزادی در کشورهای کمونیستی و نظامهای فاشیستی نیز حاصل است و نیازی

به این همه وعده و وعید نیست. گذشته از آن، کسانی که خود برخوردار از مواهب قدرت هستند چگونه

می‌توانند به حاکمیتی که وابسته و جزئی از آن هستند انتقاد کنند؟

آقای رئیس جمهور، شما در جلسه پایانی مجلس شورای اسلامی ضمن اعلام استعفای خود با تاکید

بر اینکه «نظام ما واقعاً نظام آزادی است» گفتید :

«..... هیچ وقت ما ضرر نمی‌کنیم از اینکه در یک نقطه‌ای تریبونی وجود داشته باشد که افکار

در آنجا آزادانه مطرح شود.....»^۱

ما هم معتقد هستیم اگر حاکمیت پرده سانسور و سکوت را برچیند و بگذارد مردم از موهبت آزادی برخوردار گردند، نه تنها شرر نمی‌کند بلکه با جلب علاقه و اعتماد و مشارکت عمومی مردم، دوام و بقای خود را تضمین می‌نماید.

آقای رئیس جمهور، اگر به فرازهایی که در خط مشی و اصول کلی برنامه دولت آورده‌اید به راستی و عمیقاً معتقد هستید و آنرا عهدی با مردم می‌شمارید که باید به آن وفا کنید و اگر به راستی باور دارید که پاسخگوی این وعده‌ها نزد «اسرع الحاسبین» خواهید بود، محدودیت‌ها و ممنوعیت‌هایی که در این چند ساله برای احزاب و گروه‌های سیاسی قانونی به وجود آمده است برطرف سازید و بگذارید حاکمیت مردم بر سرنوشت خویش که مشیت الهی است تحقق یابد و بدانید مادام که دولت جدید تکلیف احزاب قانونی غیرموافق با حاکمیت، از جمله نهضت آزادی ایران را روشن نکرده باشد، کماکان مامورین شما به احضارهای ایدائی، تحلیه‌های اطلاعاتی خصوصی غیرقانونی، ضرب و شتم و تهدید و تشویق شرم‌آور برای جاسوسی علیه همفکران و دستگیری و زندان آزادیخواهان ادامه خواهند داد.

در راستای انتظارات قانونی فوق امیدواریم هر چه زودتر دفتر نهضت از تصرف دادستانی انقلاب آزاد گردد و از روزنامه میزان نیز که نظریات نهضت را بدون سانسور درج می‌کرد پس از ۹ سال رفع توفیف به عمل آید.

نهضت آزادی ایران